

کنوانسیون منطقه‌ای کویت
برای همکاری درباره حمایت از محیط زیست دریایی در برابر آلودگی
(۲۴ آوریل ۱۹۷۸ برابر با ۱۳۵۷/۲/۵)

حکومت دولت بحرین،

دولت ایران،

حکومت جمهوری عراق،

حکومت دولت کویت،

حکومت سلطنت عمان،

حکومت دولت قطر،

حکومت پادشاهی عربستان سعودی،

حکومت دولت امارات عربی متحده،

با درک این حقیقت که آلودگی محیط‌زیست دریایی منطقه مشترک بین بحرین،
ایران، عراق، کویت، عمان، قطر، عربستان سعودی و امارات عربی متحده به نفت و سایر

مواد مضره یا سمی ناشی از فعالیتهای انسان در خشکی یا در دریا بخصوص از طریق تخلیه بی‌رویه و بدون نظارت این مواد و ایجاد خطر روزافزون برای حیات دریایی و شیلات و سلامت انسان و استفاده‌های تفریحی از سواحل و سایر تسهیلات رفاهی می‌نماید.

با توجه به خصوصیات ویژه هیدروگرافیک و اکولوژیک محیط‌زیست دریایی منطقه و آسیب‌پذیری خاص آن نسبت به آلودگی،

با آگاهی از ضرورت حصول اطمینان از اینکه فعالیتهای مربوط به توسعه شهر و روستاها و در نتیجه استفاده از زمین باید به نحوی صورت پذیرد که حتی‌الامکان منابع دریایی و تأسیسات و وسایل رفاهی سواحل حفظ شود و این توسعه به محیط‌زیست دریایی لطمه وارد نسازد،

با اعتقاد به حصول اطمینان از این که جریان‌ات توسعه صنعتی به هیچ‌وجه به محیط زیست دریایی در منطقه آسیب نرساند و منابع زنده در آن و همچنین سلامت انسان را بخطر نیاندازد،

با وقوف بر لزوم اتخاذ یک روش مدیریت جامع در مورد استفاده از محیط زیست دریایی و نواحی ساحلی که نیل به هدف‌های مربوط به محیط‌زیست و عمران و توسعه را به نحوی هماهنگ امکان‌پذیر سازد،

با آگاهی از نیاز به تنظیم دقیق یک برنامه پژوهشی و مراقبت و ارزیابی با توجه به کمبود اطلاعات علمی در خصوص آلودگی دریا در منطقه،

با توجه به اینکه دولت‌های منطقه مسؤولیت خاصی برای حفظ محیط‌زیست دریایی آن به عهده دارند.

با آگاهی از اهمیتی که همکاری و هماهنگی اقدامات براساس منطقه‌ای با هدف حمایت از محیط‌زیست دریایی منطقه به سود کلیه طرف‌های ذینفع منجمله نسل‌های آینده دارد.

با در نظر گرفتن کنوانسیون‌های بین‌المللی موجودی که با کنوانسیون حاضر ارتباط دارند.

بشرح زیر موافقت نموده‌اند:

ماده ۱- تعاریف

از لحاظ کنوانسیون حاضر:

(الف) مقصود از «آلودگی دریایی» داخل کردن مواد یا انرژی در محیط زیست دریایی بوسیله انسان به طور مستقیم یا غیرمستقیم می‌باشد که اثرات زیان‌بخش مانند آسیب به منابع زنده و خطر برای سلامت انسان و ایجاد مانع در فعالیتهای دریایی از جمله ماهیگیری و لطمه به کیفیت از لحاظ استفاده از آب دریا و کاهش وسایل رفاهی به بار آورد یا احتمال ایجاد اینگونه خطرات را دربرداشته باشد.

(ب) مقصود از «مراجع ملی» مرجعی است که هر دولت متعاقد بعنوان مسؤول هماهنگ ساختن مساعی ملی برای اجرای این کنوانسیون و پروتکل‌های آن تعیین نموده است.

(ج) مقصود از «سازمان» سازمانی است که دول متعاقد طبق ماده ۱۶ تأسیس نموده‌اند.

(د) مقصود از «دبیرخانه» دبیرخانه سازمان است که طبق ماده ۱۶ تشکیل می‌گردد.

(ه) مقصود از «طرح عملیاتی» طرح عملیاتی برای حمایت و توسعه محیط زیست دریایی و نواحی ساحلی بین بحرین، ایران، عراق، کویت، عمان، قطر، عربستان سعودی و امارات عربی متحده می‌باشد که در کنفرانس منطقه‌ای نمایندگان تام‌الاختیار کویت درباره حمایت و توسعه محیط زیست دریایی و نواحی ساحلی که از تاریخ ۱۵ تا ۲۳ آوریل ۱۹۷۸ (برابر با ۱۳۵۷/۱/۲۷ تا ۱۳۵۷/۲/۴) منعقد گردید به تصویب رسیده است.

ماده ۲- شمول جغرافیایی

(الف) کنوانسیون حاضر شامل محدوده دریایی منطقه است که از جنوب محدود است به خطوطی که نقاط جغرافیایی زیر را به هم وصل می‌کند:

از رأس ضربت علی به مختصات ۱۶ درجه و ۳۹ دقیقه شمالی و ۵۳ درجه و ۳ دقیقه و ۳۰ ثانیه شرقی،

به نقطه‌ای با مختصات ۱۶ درجه شمالی و ۵۳ درجه و ۲۵ دقیقه شرقی،

به نقطه‌ای با مختصات ۱۷ درجه شمالی و ۵۶ درجه و ۳۰ دقیقه شرقی،

به نقطه‌ای با مختصات ۲۰ درجه و ۳۰ دقیقه شمالی و ۶۰ درجه شرقی،

سپس به رأس الفاسته با مختصات ۲۵ درجه و ۴ دقیقه شمالی و ۶۱ درجه و ۲۵ دقیقه شرقی.

(که از این پس منطقه دریایی نامیده خواهد شد).

(ب) محدوده دریایی شامل آب‌های داخلی دولتهای متعاقد نخواهد بود مگر در مواردی که به نحوی دیگر در کنوانسیون حاضر و یا در هر یک از پروتکل‌های مربوطه تعیین شده باشد.

ماده ۳- تعهدات عمومی

(الف) دولتهای متعاقد، منفرداً و یا مشترکاً کلیه اقدامات لازم را طبق این کنوانسیون و پروتکل‌های لازم‌الاجرائی که در آن عضویت دارند برای جلوگیری و یا کاستن از آلودگی محیط زیست در منطقه دریایی و مبارزه با آلودگی اتخاذ خواهند نمود.

(ب) علاوه بر پروتکل همکاری منطقه‌ای برای مبارزه با آلودگی ناشی از نفت و سایر مواد مضره در موارد اضطراری که همزمان با این کنوانسیون برای امضاء مفتوح گردیده است، دولتهای متعاقد در تنظیم و تصویب پروتکل‌های دیگری که متضمن اقدامات و خط‌مشی‌ها و ضوابط مورد توافق برای اجرای این کنوانسیون باشد همکاری خواهند کرد.

(ج) دولتهای متعاقد ضوابط و قوانین و مقررات ملی مورد لزوم برای انجام مؤثر تعهد مقرر در بند (الف) این ماده را وضع و کوشش خواهند کرد که سیاستهای ملی خود را از این حیث هماهنگ سازند و برای این منظور یک مرجع ملی تعیین نمایند.

(د) دولتهای متعاقد به منظور وضع و اتخاذ ضوابط منطقه‌ای و رویه‌ها و خط‌مشی‌های توصیه شده برای جلوگیری و یا کاستن از آلودگی از کلیه منابع آلودگی و مبارزه با آن موافق با هدفهای این کنوانسیون با سازمانهای صلاحیتدار بین‌المللی و منطقه‌ای و ناحیه‌ای همکاری نموده و یکدیگر را در انجام تعهدات خود مساعدت خواهند کرد.

(ه) دولتهای متعاقد منتهای کوشش خود را به عمل خواهند آورد تا اطمینان حاصل کنند که اجرای این کنوانسیون موجب تبدیل یک نوع آلودگی به نوعی دیگر که ممکن است برای محیط زیست زیان‌بخش باشد نخواهد شد.

ماده ۴- آلودگی از کشتیها

دولتهای متعاقد کلیه اقدامات مناسب را که طبق کنوانسیون و با رعایت مقررات قابل اجرای قوانین بین‌المللی برای جلوگیری از آلودگی و کاهش آن و مبارزه با آلودگی در منطقه دریایی که از تخلیه عمدی یا تصادفی موادی از کشتیها ناشی می‌شود معمول خواهند داشت و مراقبت خواهند کرد که مقررات قابل اجرای بین‌المللی مربوط به کنترل این نوع آلودگی منجمه سربرار کردن و آب توازن مجزا و مخازن و روشهای شستشوی مخازن با نفت خام رعایت گردد.

ماده ۵- آلودگی ناشی از تخلیه مواد زاید از کشتی و وسایط نقلیه هوایی

دولتهای متعاقد کلیه اقدامات مناسب را جهت جلوگیری از آلودگی و کاهش آن و مبارزه با آلودگی در منطقه دریایی که از تخلیه مواد زاید و سایر مواد از کشتیها و وسایط نقلیه هوایی ناشی می‌شود معمول خواهند داشت و مراقبت به عمل خواهند آورد که مقررات قابل اجرای بین‌المللی مربوط به کنترل این نوع آلودگی طبق آنچه در کنوانسیون‌های بین‌المللی مربوطه پیش‌بینی شده است به نحو مؤثری در منطقه دریایی رعایت گردد.

ماده ۶- آلودگی ناشی از منابع واقع در خشکی

دولتهای متعاقد کلیه اقدامات لازم را برای جلوگیری و کاستن از آلودگی ناشی از موادی که از خشکی، از راه هوا یا مستقیماً از ساحل به منطقه دریایی داخل می‌شود از جمله مواد زاید و فاضلاب‌ها معمول خواهند داشت.

ماده ۷- آلودگی ناشی از اکتشاف و بهره‌برداری در بستر دریای سرزمینی

و زیربستر آن و فلات قاره

دولتهای متعاقد کلیه اقدامات لازم را برای جلوگیری و کاستن از آلودگی و مبارزه با آن در منطقه دریایی که از عملیات اکتشافی و بهره‌برداری در بستر دریای سرزمینی و

زیربستر آن و فلات قاره ناشی می‌شود از جمله جلوگیری از حوادث و مقابله با موارد اضطراری آلودگی که موجب صدمه به محیط‌زیست دریایی می‌گردد به عمل خواهند آورد.

ماده ۸- آلودگی ناشی از سایر فعالیت‌های انسان

دولتهای متعاقد کلیه اقدامات لازم را جهت جلوگیری و کاستن از آلودگی ناشی از احیای اراضی و لایروبی‌های مربوط و لایروبی ساحلی به عمل خواهند آورد و با این گونه آلودگی مبارزه خواهند نمود.

ماده ۹- همکاری برای مقابله با موارد اضطراری آلودگی

(الف) دولتهای متعاقد منفرداً و یا مشترکاً کلیه اقدامات لازم از جمله اقداماتی را که برای حصول اطمینان از آمادگی تجهیزات و وسایل کافی و پرسنل واجد شرایط به منظور مقابله با موارد اضطراری آلودگی در منطقه دریایی بدون توجه به علت آن و برای کاهش یا رفع خسارت ناشی از آن ضروری است، معمول خواهند داشت.

(ب) هر یک از دولتهای متعاقد که از مورد اضطراری آلودگی در منطقه دریایی مطلع شود باید بدون تأخیر مراتب را به سازمان مذکور در ماده ۱۶ و توسط دبیرخانه یا مستقیماً به هر دولت متعاهدی که ممکن است از چنین مورد اضطراری آسیب پذیرد اطلاع دهد.

ماده ۱۰- همکاری‌های علمی و فنی

(الف) دولتهای متعاقد مستقیماً یا در صورت لزوم از طریق سازمانهای ذیصلاح بین‌المللی در زمینه تحقیقات علمی - کنترل و ارزیابی مربوط به آلودگی در منطقه دریایی همکاری خواهند نمود و اطلاعات حاصله و دانستی‌های علمی را جهت اجرای این کنوانسیون و هر یک از پروتکل‌های آن مبادله خواهند کرد.

(ب) دولتهای متعاقد که با همکاری سازمانهای صلاحیتدار منطقه‌ای یا بین‌المللی به‌منظور تدوین و ایجاد هماهنگی برنامه‌های ملی تحقیقاتی و مراقبت و ارزیابی مربوط به هرگونه آلودگی در منطقه دریایی و همچنین ایجاد شبکه منطقه‌ای به منظور حصول اطمینان از هماهنگی این برنامه‌ها با یکدیگر همکاری‌های بیشتری خواهند کرد.

بدین منظور هر دولت متعاقد مرجع ملی مسئول تحقیقات و کنترل آلودگی در قلمرو ملی خود تعیین خواهد نمود و در برنامه‌های بین‌المللی برای تحقیقات و پایش آلودگی در خارج از قلمرو خود شرکت خواهند نمود.

ماده ۱۱- ارزیابی محیط‌زیست

(الف) هر یک از دولتهای متعاقد کوشش خواهد کرد در کلیه فعالیت‌های برنامه‌ریزی که متضمن اجرایی پروژه‌های در داخل سرزمین خود و بخصوص در مناطق ساحلی که ممکن است خطر ایجاد آلودگی در منطقه دریایی نماید، ارزیابی اثرات بالقوه این فعالیتها را بر محیط‌زیست منظور نماید.

(ب) دولتهای متعاقد می‌توانند با مشورت دبیرخانه روشهایی برای انتشار اطلاعات مربوط به فعالیت‌های مذکور در بند (الف) فوق اتخاذ نمایند.

(ج) دولتهای متعاقد تقبل می‌کنند که منفرداً یا مشترکاً رهنمودهای فنی و غیره طبق روشهای فنی معمول به منظور کمک به برنامه‌ریزی پروژه‌های عمرانی خود را به نحوی تهیه نمایند که اثرات زیان‌بخش آنها بر محیط‌زیست دریایی به حداقل کاهش داده شود. در این مورد در صورت اقتضاء استانداردهای بین‌المللی می‌تواند ملاک عمل قرار گیرد.

ماده ۱۲- کمکهای فنی و غیره

دولتهای متعاقد مستقیماً یا از طریق سازمانهای صلاحیت‌دار منطقه‌ای یا بین‌المللی در تهیه و تنظیم برنامه‌های کمکهای فنی و غیره در زمینه‌های مربوط به آلودگی دریا و با همکاری سازمان مذکور در ماده ۱۶ با یکدیگر همکاری خواهند کرد.

ماده ۱۳- مسئولیت و جبران خسارت

دولتهای متعاقد متقبل می‌شوند که در تدوین و قبول مقررات و روشهای مربوط به تعیین موارد زیر با یکدیگر همکاری کنند:

(الف) مسئولیت‌های مدنی و جبران خسارت ناشی از آلودگی محیط‌زیست دریا - با در نظر گرفتن مقررات بین‌المللی مربوطه؛ و

(ب) مسئولیت و جبران خسارت از نقض تعهدات این کنوانسیون و پروتکل‌های آن.

ماده ۱۴- مصونیت ناشی از حاکمیت دولت

کشتیهای جنگی یا سایر کشتیهایی که در خدمت یا مالکیت دولت بوده و برای خدمات غیربازرگانی مورد استفاده قرار می‌گیرند مشمول مقررات این کنوانسیون نخواهند بود. هر یک از دولتهای متعاقد حتی‌الامکان کوشش خواهد کرد که کشتیهای جنگی خود و کشتیهای دیگر که متعلق به آن دولت بوده یا بوسیله آن اداره و فقط برای خدمات بازرگانی دولتی به کار برده می‌شوند مقررات این کنوانسیون را در جلوگیری از آلودگی محیط‌زیست دریایی رعایت کنند.

ماده ۱۵- عدم شمول

هیچ چیز در این کنوانسیون به حقوق یا دعاوی هیچیک از دولتهای متعاقد نسبت به ماهیت یا حدود قلمرو حاکمیت دریایی آن دولت که ممکن است طبق حقوق بین‌الملل ایجاد گردد لطمه‌ای وارد نخواهد ساخت.

ماده ۱۶- سازمان منطقه‌ای برای حمایت از محیط‌زیست دریایی

(الف) دولتهای متعاقد بدینوسیله یک سازمان منطقه‌ای برای حمایت از محیط‌زیست دریایی تأسیس می‌کنند که مقر دائمی آن در کویت قرار خواهد داشت.

(ب) سازمان از ارگان‌های زیر تشکیل خواهد گردید:

(۱) یک شورا متشکل از نمایندگان دولتهای متعاقد که وظایف مندرج در بند (د)

ماده ۱۷ را انجام خواهد داد.

(۲) یک دبیرخانه که وظایف مندرج در بند (الف) ماده ۱۸ را انجام خواهد داد.

(۳) یک کمیسیون قضائی برای حل اختلافات که ترکیب و حدود اختیارات و آیین‌نامه آن در اولین اجلاس شورا تعیین خواهد شد.

ماده ۱۷- شورا

(الف) جلسات شورا طبق بند (الف) ماده ۱۸ و بند (ب) ماده ۳۰ تشکیل خواهد شد. شورا سالی یک بار جلسات عادی تشکیل خواهد داد. جلسات فوق‌العاده شورا بنا به تقاضای حداقل یک دولت متعاقد با تأیید یک دولت متعاقد دیگر یا بنا به تقاضای دبیر اجرایی با تأیید حداقل دو دولت متعاقد تشکیل خواهد گردد. جلسات شورا در مقر سازمان یا در هرجایی که با مشورت بین دول متعاقد مورد توافق قرار گیرد تشکیل خواهد شد. سه چهارم دول متعاقد حد نصاب لازم را تشکیل خواهند داد.

(ب) ریاست شورا به ترتیب الفبایی نام کشورها به زبان انگلیسی به نوبت به هریک از آنها محول خواهد گردید. رئیس شورا مدت یک سال در سمت خود انجام وظیفه خواهد کرد و طی مدت ریاست نمی‌تواند به عنوان نماینده دولت خود خدمت کند. چنانچه پست ریاست خالی شود دولت متعهده‌ای که عهده‌دار ریاست شورا می‌باشد جانشین برای احراز این مقام تعیین خواهد کرد که تا پایان نوبت ریاست آن دولت در سمت مذکور باقی بماند.

(ج) روش اخذ رأی در شورا به شرح زیر خواهد بود:

(۱) هر دولت متعاقد دارای یک رأی خواهد بود.

(۲) تصمیمات مربوط به موضوعات ماهوی با اتفاق آراء دول متعاقد حاضر و شرکت‌کننده در رأی اتخاذ خواهد گردید.

(۳) تصمیمات مربوط به امور آیین‌نامه‌ای با اکثریت سه چهارم آراء دول متعاقد حاضر و شرکت‌کننده در رأی اتخاذ خواهد شد.

(د) وظایف شورا به شرح زیر است:

(۱) بررسی مرتب اجرای کنوانسیون و پروتکل‌های آن و برنامه‌های عملیاتی مذکور در بند (ه) ماده ۱.

(۲) بررسی و ارزیابی وضع آلودگی دریا و اثرات آن بر منطقه دریایی براساس گزارشهایی که از طرف دولتهای متعاقد و سازمانهای صلاحیت‌دار بین‌المللی یا منطقه‌ای دریافت می‌دارد.

(۳) تصویب یا بررسی یا اصلاح الحاقیه‌های کنوانسیون و پروتکل‌های آن برحسب مورد طبق مقررات ماده ۲۱.

(۴) دریافت و بررسی گزارشهایی که طبق ماده ۹ و ۲۳ توسط دولتهای متعاقد ارسال می‌گردد.

(۵) بررسی گزارشهایی که توسط دبیرخانه راجع به مسائل مربوط به کنوانسیون و موضوعات مربوط به اداره سازمان تهیه می‌گردد.

(۶) توصیه راجع به تصویب پروتکل الحاقی یا هر اصلاحیه به کنوانسیون یا پروتکل‌های آن طبق مواد ۱۹ و ۲۰.

(۷) ایجاد ارگانه‌های فرعی و گروه‌های کار موقت که ممکن است برای بررسی مسایل مربوط به کنوانسیون و پروتکل‌های آن در الحاقیه‌های کنوانسیون و پروتکل‌های آن لازم باشد.

(۸) انتصاب یک دبیر اجرایی و تنظیم مقرراتی برای انتصاب کارمندان دیگر دبیرخانه بوسیله دبیر اجرایی.

(۹) بررسی مرتب وظایف دبیرخانه.

(۱۰) بررسی و مبادرت به هر اقدام اضافی که ممکن است برای نیل به هدفهای کنوانسیون و پروتکل‌های آن لازم باشد.

ماده ۱۸ - دبیرخانه

الف - دبیرخانه شامل دبیر اجرایی و پرسنل لازم برای انجام وظایف زیر خواهد بود:

(۱) تشکیل و تهیه تدارکات جلسات شورا و ارگانه‌های فرعی آن و گروه‌های کار موقت مندرج در ماده ۱۷ و کنفرانس‌های مندرج در مواد ۱۹ و ۲۰.

(۲) ارسال اطلاعات و گزارشها و سایر اطلاعاتی که طبق مواد ۹ و ۲۳ دریافت می‌دارد.

(۳) بررسی سؤالاتی که از طرف دول متعاقد به عمل آمده یا اطلاعاتی که از طرف آنها ارسال گردیده و مشورت با آنها درباره مسائل مربوط به کنوانسیون و پروتکل‌ها و الحاقیه‌های آن.

(۴) تهیه گزارش راجع به مسائل مربوط به کنوانسیون و اداره امور سازمان.

(۵) ایجاد، نگهداری و انتشار مجموعه قوانین ملی کلیه دولتهای متعاقد درباره محیط‌زیست دریایی.

(۶) ایجاد ترتیبات لازم در صورت تقاضا برای تأمین کمک فنی و راهنمایی برای تهیه طرح قوانین مربوطه ملی به منظور اجرای مؤثر کنوانسیون و پروتکل‌های آن.

(۷) ایجاد ترتیبات لازم برای برنامه‌های کارآموزی در زمینه‌های مربوط به اجرای کنوانسیون و پروتکل‌های آن.

(۸) اجرای وظایفی که طبق پروتکل‌های کنوانسیون برای آن تعیین شده‌است.

(۹) انجام وظایف دیگری که ممکن است توسط شورا برای اجرای کنوانسیون و پروتکل‌های مربوطه برای آن تعیین گردد.

ب - دبیر اجرایی بالاترین مقام اداری سازمان خواهد بود و وظایفی را که برای اداره امور کنوانسیون حاضر لازم است و وظایف دبیرخانه و سایر وظایفی که از طرف شورا طبق آیین‌نامه و مقررات مالی آن به دبیر اجرایی محول می‌گردد انجام خواهد داد.

ماده ۱۹ - تصویب پروتکل‌های الحاقی

هر دولت متعاقد می‌تواند طبق بند (ب) ماده ۳ در کنفرانس دیپلماتیک دولتهای متعاقد که بنا به درخواست حداقل سه دولت متعاقد توسط دبیرخانه تشکیل می‌گردد پروتکل‌های الحاقی برای کنوانسیون حاضر پیشنهاد نماید. پروتکل‌های الحاقی به اتفاق آراء دولتهای متعاقد حاضر و شرکت‌کننده در رأی به تصویب خواهد رسید.

ماده ۲۰ - اصلاحیه‌های کنوانسیون و پروتکل‌های آن

(الف) هر یک از دولتهای متعاقد عضو کنوانسیون حاضر یا هر یک از پروتکل‌های آن می‌تواند در کنفرانس دیپلماتیک که بنا به تقاضای حداقل سه دولت متعاقد توسط دبیرخانه تشکیل می‌گردد اصلاحیه‌هایی بر کنوانسیون و پروتکل‌های مربوطه پیشنهاد نماید. اصلاحیه‌های کنوانسیون و پروتکل‌های مربوطه به اتفاق آراء دولتهای متعاقد حاضر و شرکت‌کننده در رأی تصویب خواهد شد.

(ب) اصلاحیه‌های مربوط به کنوانسیون و به پروتکل‌های مصوب کنفرانس دیپلماتیک توسط دولت نگهدارنده برای پذیرش به کلیه دولتهای متعاقد ارسال خواهد شد. پذیرش اصلاحیه‌های مربوط به کنوانسیون یا به پروتکل‌های آن کتباً به دولت نگهدارنده اطلاع داده خواهد شد. اصلاحیه‌هایی که طبق این ماده تصویب می‌شود از روز سی‌ام پس از این که دولت نگهدارنده اطلاعیه پذیرش از سه چهارم دولتهای متعاقد کنوانسیون یا پروتکل مربوطه دریافت داشت برای کلیه دولتهای متعاقد لازم‌الاجراء خواهد شد مگر برای آن دولتهایی که به دولت نگهدارنده عدم پذیرش خود را اطلاع داده باشند.

(ج) پس از لازم‌الاجراء شدن هریک از اصلاحیه‌های مربوط به کنوانسیون یا پروتکل هر دولت متعاقد جدیدی که به کنوانسیون یا به پروتکل‌های فوق‌الذکر ملحق شود دولت متعاقد نسبت به متن اصلاح شده کنوانسیون یا پروتکل مورد نظر محسوب می‌گردد.

ماده ۲۱ - الحاقیه‌ها و اصلاحیه‌های آنها

(الف) الحاقیه‌های کنوانسیون یا هر پروتکل جزء لاینفک کنوانسیون یا پروتکل مربوطه خواهد بود.

(ب) روش تصویب و لازم‌الاجراء شدن اصلاح هر یک از الحاقیه‌های کنوانسیون یا الحاقیه‌های هر یک از پروتکل‌ها به شرح زیر خواهد بود مگر آنکه به نحو دیگری در پروتکل مربوطه پیش‌بینی شده‌باشد:

(۱) هر یک از دولتهای عضو کنوانسیون یا عضو یک پروتکل می‌تواند نسبت به الحاقیه‌های مربوطه در جلسات شورای مندرج در ماده ۱۷ پیشنهاد اصلاحی ارائه نماید.

(۲) تصویب این اصلاحیه‌ها در جلسات فوق‌الذکر باتفاق آراء خواهد بود.

(۳) دولت نگهدارنده مذکور در ماده ۳۰ اصلاحیه‌هایی را که به این نحو تصویب می‌شوند بدون تأخیر به کلیه دولتهای متعاقد اعلام خواهد نمود.

(۴) هریک از دول متعاقد که نسبت به اصلاحیه مربوط به الحاقیه‌های کنوانسیون یا الحاقیه‌های هر یک از پروتکل‌ها نظر دیگری داشته باشد باید نظر خود را کتباً ظرف مدتی که هنگام تصویب اصلاحیه توسط دولتهای متعاقد مربوطه تعیین می‌شود به دولت نگهدارنده اعلام کند.

(۵) دولت نگهدارنده باید اطلاعیه‌هایی را که تحت بند فرعی قبل دریافت می‌دارد بدون تأخیر به اطلاع کلیه دولتهای متعاقد برساند.

(۶) پس از انقضای مدت مذکور در بند فرعی (۴) فوق اصلاحیه مربوط به الحاقیه برای کلیه دول عضو کنوانسیون یا عضو هر پروتکل که طبق مفاد بند فرعی مذکور اطلاعیه‌ای تسلیم نکرده باشد، لازم‌الاجراء خواهد گردید.

(ج) روش تصویب و لازم‌الاجراء شدن هر الحاقیه جدید مربوط به کنوانسیون یا مربوط به هر یک از پروتکل‌ها با روش مربوط به تصویب و لازم‌الاجراء شدن اصلاحیه‌های مربوط به الحاقیه‌ها طبق مقررات این ماده یکسان خواهد بود مشروط بر این که اگر کنوانسیون یا پروتکل مربوطه دارای اصلاحیه است الحاقیه جدید تا زمانی که اصلاحیه مربوط به کنوانسیون یا به پروتکل مورد نظر لازم‌الاجراء نشده است الحاقیه جدید لازم‌الاجراء نخواهد شد.

ماده ۲۲- آیین‌نامه داخلی و مقررات مالی

(الف) شورا در نخستین جلسه آیین‌نامه داخلی خود را تصویب خواهد کرد.

(ب) شورا مقررات مالی را بخصوص برای تعیین مبلغ سهمیه هریک از دول متعاقد تصویب خواهد کرد.

ماده ۲۳- گزارشها

هر یک از دولتهای متعاقد گزارشهایی راجع به اقداماتی که در اجرای مقررات کنوانسیون و پروتکل‌های آن مصوب نموده به شورا تسلیم خواهد کرد. نحوه ارسال و نوع گزارش از طرف شورا تعیین خواهد شد.

ماده ۲۴- نظارت بر اجرای کنوانسیون

دولتهای متعاقد در تهیه تنظیم روشها برای اجرای مؤثر کنوانسیون و پروتکل‌های آن از جمله کشف تخلفات، تشریک مساعی نموده و برای این مقصود از کلیه تدابیر عملی و مقتضی برای کشف آلودگی و مراقبت از محیط‌زیست از جمله از روشهای مناسب برای ارسال گزارش و گردآوری اسناد و مدارک استفاده خواهند کرد.

ماده ۲۵- حل و فصل اختلافات

(الف) در صورت بروز اختلاف در تفسیر و تعبیر یا اجرای این کنوانسیون یا پروتکل‌های آن دولتهای متعاقد از طریق مذاکره یا هر طریق مسالمت‌آمیز دیگر به انتخاب خود برای حل و فصل اختلاف اقدام خواهند کرد.

(ب) هرگاه دولتهای متعاقد طرف اختلاف نتوانند اختلاف خود را از طریق مذکور در بند الف فوق حل و فصل نمایند اختلاف خود را به کمیسیون قضائی حل اختلافات مذکور در بند (ب) ماده (۳) ماده ۱۶ ارجاع خواهند کرد.

ماده ۲۶- امضاء

کنوانسیون حاضر و پروتکل همکاری منطقه‌ای برای مبارزه با آلودگی ناشی از نفت و سایر مواد مضره در موارد اضطراری از تاریخ ۲۴ آوریل تا ۲۳ ژوئیه ۱۹۷۸ (برابر با ۱۳۵۷/۲/۵ تا ۱۳۵۷/۴/۳) در کویت برای امضاء هر یک از دولتهای شرکت‌کننده در کنفرانس نمایندگان تام‌الاختیار منطقه‌ای کویت درباره حمایت از محیط‌زیست دریایی و نواحی ساحلی که از ۱۵ تا ۲۳ آوریل ۱۹۷۸ (برابر با ۱۳۵۷/۱/۲۷ تا ۱۳۵۷/۲/۴) به منظور تصویب کنوانسیون و پروتکل تشکیل گردید مفتوح خواهد بود.

ماده ۲۷- تصویب، پذیرش، موافقت یا الحاق

(الف) کنوانسیون حاضر و پروتکل مربوط به همکاری منطقه‌ای برای مبارزه با آلودگی ناشی از نفت و سایر موارد مضره در موارد اضطراری و هر پروتکل دیگر کنوانسیون منوط به تصویب، پذیرش یا موافقت دول مذکور در ماده ۲۶ خواهد بود.

(ب) کنوانسیون حاضر و پروتکل همکاری منطقه‌ای برای مبارزه با آلودگی ناشی از نفت و سایر مواد مضره در موارد اضطراری از تاریخ ۲۴ ژوئیه ۱۹۷۸ (برابر با ۱۳۵۷/۴/۴) برای الحاق دول مذکور در ماده ۲۶ مفتوح خواهد بود.

(ج) هر دولتی که این کنوانسیون را تصویب کند یا آن را بپذیرد یا با آن موافقت نماید یا به آن ملحق شود به منزله آن خواهد بود که پروتکل همکاری منطقه‌ای برای مبارزه با آلودگی ناشی از نفت و سایر مواد مضره در موارد اضطراری را تصویب کرده یا پذیرفته یا با آن موافقت نموده یا به آن ملحق شده است.

(د) اسناد تصویب، پذیرش، موافقت یا الحاق به دولت کویت که عهده‌دار وظایف دولت نگهدارنده می‌باشد سپرده خواهد شد.

ماده ۲۸- لازم‌الاجراء شدن

(الف) کنوانسیون حاضر و پروتکل همکاری منطقه‌ای برای مبارزه با آلودگی ناشی از نفت و سایر مواد مضره در موارد اضطراری در نودمین روز پس از تاریخ سپردن حداقل پنج سند تصویب یا پذیرش یا موافقت یا الحاق لازم‌الاجراء خواهد شد.

(ب) هر پروتکل دیگر مربوط به این کنوانسیون، جز در صورتی که به گونه دیگری در پروتکل مزبور پیش‌بینی شده باشد، در نودمین روز پس از تاریخ سپردن حداقل پنج سند تصویب یا پذیرش یا موافقت یا الحاق به پروتکل مزبور لازم‌الاجراء خواهد شد.

(ج) پس از سپردن پنج سند تصویب یا پذیرش یا موافقت یا الحاق به کنوانسیون حاضر یا هر پروتکل دیگر، کنوانسیون حاضر یا پروتکل مزبور در مورد هر دولتی، در نودمین روز پس از تاریخ سپردن سند تصویب یا پذیرش یا موافقت یا الحاق آن دولت، لازم‌الاجراء خواهد شد.

ماده ۲۹- خروج

(الف) هر یک از دولتهای متعاقد می‌تواند در هر زمان پس از پنج سال از تاریخ لازم‌الاجراء شدن این کنوانسیون با اعلام کتبی به دولت نگهدارنده مبنی بر کناره‌گیری از عضویت در این کنوانسیون خارج شود.

(ب) هر یک از دولتهای متعاقد می‌تواند در هر زمان پس از پنج سال از تاریخ لازم‌الاجراء شدن هر پروتکل مربوط به این کنوانسیون با اعلام کتبی به دولت نگهدارنده مبنی بر خروج از عضویت در پروتکل مورد نظر خارج شود مگر آن که در خود پروتکل به نحو دیگری پیش‌بینی شده باشد.

(ج) خروج از عضویت نود روز پس از تاریخ اعلام کتبی به دولت نگهدارنده انجام خواهد پذیرفت.

(د) خروج هر دولت متعاقد از کنوانسیون به منزله خروج آن دولت از هر یک از پروتکل‌هایی است که در آن عضویت دارد.

(ه) خروج هر دولت متعاقد از پروتکل همکاری منطقه‌ای در موارد اضطراری آلودگی به منزله خروج آن دولت از کنوانسیون خواهد بود.

ماده ۳۰- مسؤولیت‌های دولت نگهدارنده کنوانسیون

(الف) دولت نگهدارنده مراتب زیر را به دولتهای متعاقد و دبیرخانه اطلاع خواهد داد:

(۱) امضای کنوانسیون حاضر و هر یک از پروتکل‌های آن و سپردن اسناد تصویب، پذیرش، موافقت یا الحاق طبق ماده ۲۷.

(۲) تاریخی که کنوانسیون و هر یک از پروتکل‌های آن طبق مفاد ماده ۲۸ لازم‌الاجراء می‌گردد.

(۳) اطلاعیه مربوط به تصمیم دیگر که طبق مواد ۲۰ و ۲۱ تسلیم می‌شود.

(۴) اعلام مربوط به خروج که طبق ماده ۲۹ تسلیم می‌گردد.

(۵) اصلاحیه‌های مصوبه در مورد کنوانسیون و هر یک از پروتکل‌ها و پذیرش آنها از طرف دولتهای متعاقد و تاریخ لازم‌الاجراء شدن اصلاحیه‌های مزبور طبق مقررات ماده ۲۰.

(۶) تصویب الحاقیه‌های جدید و اصلاحیه هر یک از الحاقیه‌ها طبق ماده ۲۱.

ب - دولت نگهدارنده ظرف شش ماه از تاریخ لازم‌الاجراء شدن کنوانسیون اولین شورا را تشکیل خواهد داد. نسخه اصلی کنوانسیون حاضر و هر یک از پروتکل‌های آن و هر یک از الحاقیه‌های مربوط به کنوانسیون یا مربوط به پروتکل‌های آن یا نسخه اصلی هر یک از اصلاحیه‌های مربوط به کنوانسیون یا پروتکل‌ها یا به هر یک از الحاقیه‌های کنوانسیون یا الحاقیه‌های پروتکل‌ها به دولت نگهدارنده یعنی دولت کویت سپرده خواهد شد.

کنوانسیون منطقه ای کویت

دولت نگهدارنده نسخه‌هایی از آنها را برای کلیه دول مربوطه خواهد فرستاد و کلیه اسناد و همه اقدامات بعدی مربوط به آنها را طبق ماده ۱۰۲ منشور ملل متحد در دبیرخانه سازمان ملل متحد به ثبت خواهد رساند.

قوانین

در تأیید مراتب فوق نمایندگان تام‌الاختیار امضاءکننده زیر که از طرف دولتهای خود به آنها اجازه لازم داده شده است کنوانسیون حاضر را امضاء نموده‌اند.

این کنوانسیون در تاریخ بیست و چهارم آوریل سال یکهزار و نهصد و هفتاد و هشت (برابر با ۱۳۵۷/۲/۵) در کویت به زبانهای عربی، انگلیسی و فارسی که هر سه متن آن بطور متساوی معتبر می‌باشد به تصویب رسید.

در صورت بروز اختلاف راجع به تفسیر و تعبیر یا اجرای این کنوانسیون یا پروتکل‌های آن متن انگلیسی معتبر خواهد بود.